

Lelkészszentelés

Időpont: 1944. május 18. Áldozócsütörtök ünnepe

Helyszín: Nyíregyháza

Alapige: ApCsel 1,6–12

Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdeék őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek? Monda pedig nékik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Hanem veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.

És mikor ezeket mondotta, az ő láttokra felemelték, és felhő fogá el őt szemeik elől. És amint szemeiket az égre függesztették, mikor ő elméne, ímé két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában, Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jő el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe. Akkor megtérének Jeruzsálembe a hegyről, mely hívatik Olajfák hegyének, mely Jeruzsálem mellett van, egy szombatnapi járóföldre.

Sokan lehetnek ma ebben a templomban, akik abban a meggyőződésben élnek, hogy ennek az istentiszteletnek a lényege a papszentelés. Nem lehet azon csodálkozni, ha ti magatok is ebben a gondolatban éltek. Emberileg ez érthető, hiszen azért a pillanatért, ami most történik az életetekben, egy negyedszázadon át készültetek. Egy emberi élet egyharmadát fektettétek bele munkába, verítékbe, áttanult éjszakákba azért, hogy ez a nap egyszer megtörténhessék. Általában mindig nagy dolog az, ha egy férfi életpályát választ magának, hogyne volna még inkább nagy dolog az, mikor egy pap választ magának hivatást, hiszen tudja, hogy nem ő választotta magának a szolgálatot, hanem a szolgálat Ura választotta ki őt erre a szolgálatra; nem ő teszi magát oda az anyaszentegyház oltárára eléggő gyertyaként, hanem gyertyatartóba helyezi őt az Úr azért, hogy ott elégjen és világítson.

Azon sem lehet csodálkozni, ha a szüleitek is úgy gondolják, hogy ennek a napnak a papszentelés a lényege, az a központja, hogy végre-valahára a fiukat pappá szentelik. Hogyne gondolnának ők így erre a napra, hiszen az ő életükben is e mögött a nap mögött mennyi küzdelem, lemondás és áldozat van. Mind a ketten olyan családból származtok, melynek a kenyérgondja sokszor volt mindennapos veríték, és tudjátok, hogy bármennyire próbáltatok is hűséges tanulással enyhíteni a szüleitek kenyérkereső gondjain, egy gyermek sem tud annyit adni szüleinek, mint amennyit egy szülő tud adni gyermekeinek addig is, míg szárnyra tudja bocsátani őket. Néktek tudnotok kell, mint ahogy ők is tudják, hogy úgy érzik ezen a napon magukat, mint akik célhoz értek, és örömmel adnak hálát Istennek így szólva: mindeddig segítségül volt nekünk az Úr.

Azt is meg lehet emberileg érteni, ha az anyaszentegyház is úgy néz rátok és e mai napra, hogy ti és a pappá szentelés van a mai nap központjában. Hiszen az anyaszentegyháznak Istentől kapott parancsa és kötelessége, hogy imádkozzék aratókért az Úr aratásába, mert mindig több az aratnivaló, mint az arató, s az aratás munkája mindig sürgős és felelősségteljes.

Nem lehet csodálkozni azon, hogy azok, akikben ez a felelősség él, ezen a napon bennetek látják ennek a napnak jelentőségét, mert úgy néznek rátok, mint egy aratóért elmondott imádság meghallgatására.

És nekem mégis azt kell mondanom határozottan, félreérthetetlenül, hogy ennek a napnak nem a papszentelés a középpontja, és nem is ti. Ma áldozócsütörtök ünnepe van, és nekünk Istentől kegyelmi ajándéknak tekintett szent ügyek szolgálatában sem szabad elfelejtenünk áldozócsütörtököt. Áldozócsütörtök van ma, és nem papszentelés elsősorban, mert áldozócsütörtök ténye sokkal nagyobb, mint az, hogy két embert pappá szentel az anyaszentegyház Ura. Ennek a napnak a középpontjában nem ti vagytok, hanem az áldozócsütörtök Ura, az Úr Jézus. A mai ünnepnek nem az a lényege, hogy feltárja szemünk előtt mennyei hazánkat; hogy nekünk, földön botorkáló szegény bűnösöknek felragyogtassa a menny dicsőségét, amely azoké, akik megmossák ruháikat a Bárány vérében, hanem ennek az ünnepnek a középpontja a mennybe szálló Úr Jézus. Ez a nap az ő megdicsőülésének az ünnepe, amelyen a mi álruhában járó királyunk levetette por-gúnyját, és trónra lépett, és világossá tette ország-világ előtt az ő csodálatos méltóságát. Ez az a nap, amelyen meghajol előtte minden térd, mikor üresen maradt királyi trónjára, az Atya jobbára leül Istennek Báránya, és ott fenn 33 esztendőn keresztül elhallgatott mennyei zsolozsma megzendül ezer angyal ajkán, hogy a megöletett Bárány vegyen tisztességet és áldást örökkön örökké. A mi Urunk Jézus, ő van a mai nap középpontjában, a mi trónra szállott királyunk, és mindenki más őmellette jelentéktelen és elhanyagolható mennyiség.

És hogy mi ma mégis körülveszünk titeket szeretetünkkel, és megáldunk titeket, és van bátorságunk, hogy a mi Urunk megdicsőülése ünnepén titeket megdicsőítsünk a papi szolgálat szentségével, ezt azért merjük tenni, mert ez az aktus is beletartozik a Krisztus dicsőségébe. Ez nem más, mint parányi akkord abban a dicsőítő énekben, amellyel a mennybe szállt Krisztust innen kísérik, és ott fenn fogadják. Jó néktek ezt világosan látni. Krisztus a fő, ő minden mindenkiben, és minden papi szolgálatunk minden munkájával és dicsőségével vagy gyalázatával, szenvedésével és szépségével és minden utolérhetetlen gyönyörűségével csak annyit ér, amennyiben zengi ennek az örökkévaló királynak soha eléggé nem zenghető dicséretét.

Ezt kellett megtanulni a tanítványoknak is. Mikor az Olajfák hegyén voltak, megkérdezték Jézust: „*Uram, avagy nem ezidőben állítod-é helyre az országot Izraelnek?*”, felgyúlt képzelettel állottak a mennybe készülő Úr előtt, s megéreztek valamit abból, hogy most lehull a lepel, elrejtett rangját megmutatja királyunk, és trónra száll. És akkor felgyúlt képzeletükkel nem a menny, hanem a föld dicsőségét látják: hogy övék lesz az ország, amelyért mindennap imádkoztak, amely meggyalázott voltában is olyan szeretett volt számukra. Azt várták, hogy letöröltetik szemükből minden könny, eltiportatik minden elnyomójuk, s ők a dicsőség sugarában sütkérező hozzátartozói lesznek a királyok királyának, az urak urának. Ki venné zokon az apostoloktól azt, hogy ők akarják Krisztussal a dicsőséget, hiszen ők előbb vállalták a gyalázatot is, amikor egyszerű mesterként, egyszerű vándortanítóként követték az Urat. Terveik vannak, amelyekben maguknak is dicső trónust építenek, hogy kívánatosabbá tegyék a menny után való vágyakozást. És ekkor a mi Urunk ezt mondja nékik: „*Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett.*” Semmi közöttök néktek ahhoz, hogy az Úr az ő munkáját miképpen végzi. Közvetlenül a cselekedetek könyve előtt van János evangéliumának utolsó fejezetében megírva, hogy mikor Péter ugyanilyen kérdéssel fordul János felől az Úrhoz, hogy mi leszen annak a sorsa, akkor Jézus

ugyanilyen keményen utasítja vissza Pétert: „*Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!*”

Nem a tervezetés a mi dolgunk, hanem az engedelmesség, – ezt mondja az Úr mennybemenetele ünnepén. Szép, drága terveket szövő tanítványok, ne tervezgessetek, hanem engedelmeskedjete. Menjete el, és léstet nékem tanúim a föld végső határáig, ezt mondja az Úr. Én fogom megszabni, hogy mi történjék veletek, hogy mi legyen szolgálatotok, s hogy azért arany-koronát kaptok-e vagy töviskoronát, hogy máglyán fognak-e felmagasztalni, vagy hatalmas tömeg kísér-e ki a temetőbe. Ez az én dolgom, és ebbe nem engedek beleszólást. Nem a ti dolgotok tudni az időket.

Ifjú testvéreim! Néktek is jó ezt látni. Az a Krisztus, aki az egész világ középpontjában van, minden tervetekre ezt mondja. Hiszen bennetek is annyi szép terv épül most. Úgy elképzeltétek, hogy milyen papok szeretnétek lenni, és az Úr minden terveteket most egy vonással keresztülhúzza, és azt mondja, hogy ez nem a ti dolgotok, ez az én dolgom. Én tudom, hogy titeket hol akarok használni; ti többel ne törődjete, hanem engedelmeskedjete. Ha az egyiket fel akarom emelni, mint fényes világosságot, az az én dolgom. Nem az ő dicsősége, hanem az én kiválasztó kegyelmem, és ha a másikat egyszerű olajmécsessé teszem, amely holta napjáig észrevétlenül világít, az is az én dolgom, és én tudom, hogy mit miért csinálok. „*Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett.*” Néktek csak egy dolgotok van: engedelmeskedni! Ha Jeruzsálembé küldelek benneteket, ahol az ellenségeitek várnak, menjete; ha azt parancsolom, hogy menjete Samáriába, ahol gyűlölettel fordulnak ellenetek, akkor is menjete; és ha azt mondom, hogy hagyjátok itt a hajlékot, amelyben születetek, és a föld végső határán legyete tanúim, akkor is engedelmeskedjete, mert én vagyok minden, az Alfa és az Omega, és mindenki énnéem köteles szolgálni. Terveket, vágyakat rá kell tenni az oltárra, és ott állni szent akaratlanságban a mennybe menő dicsőséges király előtt: itt vagyok, küldj el engem.

Amikor a tanítványok ezt a kemény beszédet megértették, azt olvassuk, hogy szemük láttára felemelték az Úr. Mindig ott meri az Úr hagyni az övéit akkor, ha a szolgálatba állítottak merik vállalni a szolgálat felelősségét. És mikor felemelték, így olvassuk: „*Amint szemeiket az égre függesztették, mikor ő elméne, ímé két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában. Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit álltok nézve a mennybe?*” Hát vajon mi kifogásolnivaló van az apostoloknak ebben a magatartásában? Azt megértjük, hogy az Úr kifogásolja a tervezéseiket, s nem engedi, hogy ők maguk formálják az életüket, de hogy mikor felemelkedik az Úr, és alászáll a felhő, hogy eltakarja őt szemeik elől, és lassan beleolvadjon az Úr az őt körülvevő fehér ködbe, és nem lát már szemük mást, mint szálló fehér báránfelhőket, ki botránkozhatik meg azon, hogy a szemük odaszegeződik a felhőre, és nézik földbegyökerezett lábbal Krisztust, a szívük egyetlen szerelmét. És az Úr mégis azt üzeneti angyalaival, hogy ne álljanak ott földbe gyökerezett lábbal; mert a Krisztus vissza fog jönni, és nékik és néktek is az ő visszajövetelét kell előkészíteni. Menjete dolgozni, mert munkátok nem a szemlélődés, hanem a szolgálat.

Mi tudjuk, hogy Isten szolgálait sokszor fenyegeti más veszedelem is, és mai szolgálait különösképpen is, hogy elhanyagolják Krisztus szerelmét azért a mechanikus munkáért, amellyel szeretnék megmutatni használhatóságukat. Mi tudjuk jól, hogy közelebb áll a lelkipásztorokhoz a Márta kísértése, mint a Mária visszahúzódó alázatossága, s azért nékünk is meg kell hallani, hogy nem szemlélődés, hanem szolgálat a mi kötelességünk. Tehát nem arról

van szó, hogy én a magam üdvösségét ápoljam, hogy gyönyörködjem az Úrban, hanem arról, hogy lássam meg, hogy emberek milliói élnek nélküle sötétségben, és nékem menni kell, szolgálnom az ő dicsőségét. Nem arról van szó, hogy én magam várjam az édes halált, ahogyan Bach énekelte, hogy jöjjön, és vigyen el a nyomorúság földjéről a boldogság hazájába, ahol nincs könnyhullatás, nincs bűn, hanem örök öröm és békesség van, ahol lehetek a Krisztus báránya, hanem arról, hogy emberek vannak körülöttem, akik benőttek a földre, és nem akarnak kinőni a földből, akiket meg kell mentenem, mert ez az Úr parancsa.

Ezért fejeződik be ilyen prózai módon a mennybemenetel története: *„Akkor megtérének Jeruzsálemben a hegyről, mely hívatik Olajfák hegyének, mely Jeruzsálem mellett van egy szombatnapi járóföldre.”* Mennyivel szebb volna, ha az áldozócsütörtöki történet azzal fejeződne be, hogy mi van a mennyben, mikor hazamegy Krisztus. Milyen csoda volna, ha János látomásainak aranyecsetjével festené meg Krisztus hazaérkezésének és trónra lépésének minden dicsőségét. De itt erről egy szó sincsen, hanem arról, hogy eredj és szolgálj! Menj le a hegyről a világba, ahol kudarcok várnak, ahol megpróbáltatásokban lesz részed, ahol az élmények úgy meg tudnak szűkülni. Menj, ne tervezz, hanem engedelmeskedj, és tanuld meg, hogy ha igazán szereted Krisztust, az igazi szeretet mindig gyakorlat és mindig szolgálat.

Lehet-e csodálkozni, ha ti azt kérdezitek: hogy merjek én erre vállalkozni? Merjete!, mert aki ezt a kemény parancsot adta és adja, az ezt is mondta: *„Vesztetek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok.”* És azt is ígérte: *„lesztek nékem tanúim.”* Aki az erőt kínálja, annak joga van az erő kifejtést követelni. Nem fog tőletek sem az Úr soha többet kívánni, mint aminek teljesítéséhez az erőt mindig fel tudja kínálni néktek, de amihez az erőt megadja néktek, annak a teljesítését mindig követelni fogja. Azért hát el minden tervvel, készen minden engedelmisséggel Krisztus szerelmének gyakorlati megmutatására, az anyaszentegyházban Krisztus dicsőségének szolgálatára, kapaszkodjatok bele ebbe az ígébe: *„Vesztetek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok.”*

Ámen.